

Kállay Kotász Zoltán A JÁTSZMA

Már megint itt vagyok, gondoltam, az álom jelenpillanatában, a régi lakás nagyszobájának sarkából figyelve a sakkozókat. A tábla elfoglalta az egész asztalt, és a beeső szürkületi fényben a figurák árnyéka kivetett halászhálóként terült a belátható mezőkre. Tibor gondolkodott, aztán gyufaskatulyát helyezett a királya mellé. Talán a bástyát helyettesíti? Hiányos a készlet? – okoskodtam számlálva a bábukat, ám gyorsan rádöbbenve, hogy végére jutnom reménytelen... Hová lettek a leütöttek? Az asztal alá kukkantva csak szurkos éjszótét és csigavonalban, gyorsulva távolodó vörös pöttyököt láttam. Radnóti húzott közben, a vezérével leszedte az asztal szélén álló söröskorsót. „Szép”, dűnnyögte Tibi, „ráadásul most szomjas maradok... De...!”, toldotta a befejezetlenség félmosolyával, árulkodva, nem szavak, a tettek beszélnek mostantól. Az ablak előtt álló mázas virágcsereppel, melyben nemrég szaporított Begonia Rex nevelkedett, visszaütött a vezérre. Radnóti idegesen felugrott, kirobogott a szobából,

majd visszatért, bizonyosan a kertből, összetekert locsolócsővel, amit szuszogva a szekrény tetejére pakolt. Tibor aprókat bólintott. „Figyelj, Bélám... az ízületeim nincsenek már olyan állapotban, hogy minden lépésnél szaladgáljak... Ha lehet, folytassuk fejben a partit!” Innentől csak elmorgott félszavakat hallottam (háckettőhányolc, negyvennégy március, magda, családegyesítés, gyázmise, átminősítés stb.) Összeszedtem a holmimat, elbúcsúzkodtam, és az Orbán tér felé indultam, a 2016-os busz megállójába. Vajon rendes menetrend szerint jár?

kép | Clyde Robinson, flickr.com